

Mínimes objeccions legals als Estatuts de la Universitat de València

Malgrat la campanya escandalosa d'alguns mitjans, els possibles punts d'il·legalitat dels Estatuts de la Universitat de València, d'acord amb els dictàmens del Consell d'Estat i del Serveis Jurídics de la Generalitat, són pocs i, en la major part, de caràcter tècnic. El govern valencià i la Universitat els hauran de negociar.

Recta final per als Estatuts de la Universitat

/ Francesc Ciscar

L'adolf BELTRAN
 anunci oficial que el Consell de la Generalitat valenciana havia decidit no aprovar els Estatuts de la Universitat de València i encomanava al conseller de Cultura i Educació, Cebrià Ciscar, la negociació amb el Claustre Constituent sobre alguns possibles punts d'il·legalitat, generà un discret malestar en els medis universitaris (fonamentalment, perquè la decisió es produí sense esperar el dictamen del Consell d'Estat i sense comunicació prèvia al rectorat). Era un dels últims acords del govern valencià, cessant per la remodelació, i no feia explícits els dotze o tretze punts que el seu servei jurídic havia considerat impugnables.

El silenci oficial sobre els punts de discrepància i el sobtat anunci de la «no-aprovació» han donat camp de joc a determinada premsa (*Las Provincias, El Alcázar...*) per a reiniciar una campanya que havia assolit els nivells màxims de demagògia en plena discussió dels Estatuts. L'anticatalanisme, plasmat en l'atac als articles que recullen l'oficialitat de la llen-

gua catalana, i el conservadurisme més acèrrim, contra els articles de caire més progressista i democratitzador, havien fet el rector Lapidra i el Bloc Progressista, que governen en la universitat, objectes de tota mena de desqualificacions.

Ara, fonamentant-se en filtracions interessades del dictamen del Consell d'Estat, han tornat a la càrrega, tot afirmant que «el Consell se ratifica en las ilegalidades ... así como en el aspecto de la denominación de la lengua, oficialmente reconocida por el Bloc, como catalán, lo que va contra el Estatuto de Autonomía...» O titulant així: «Lapidra tendrà que eliminar el término País Valenciano de los estatutos y la obligatoriedad del valenciano». O assegurant alegrement: «destacan la ilegalidad del término País Valenciano y la denominación oficial de la lengua así como el carácter imperativo de su conocimiento, en términos, al parecer, mucho más tajantes que el propio informe de los Servicios Jurídicos del Consell, que ya lo era mucho».

Dictàmens diferents sobre denominació i llengua

Anant a pams i amb una voluntat de rigor i d'objectivitat que ha faltat a aquestes informacions, la realitat és ben diferent. En primer lloc, el dictamen del Consell d'Estat té un caràcter consultiu «no vinculant», com també el dels serveis jurídics de la Generalitat. Correspon, per tant, al Consell, i en funció de les negociacions amb la Universitat, d'acabar adoptant la decisió final. Els dos dictàmens, a més, discrepen en molts temes, i no sols en el fet que el Consell d'Estat haja trobat una trentena d'objeccions i

els serveis jurídics a penes una dotzena.

La denominació de la Universitat és un d'aquests aspectes que no coincideixen. Mentre el Serveis Jurídics consideren necessari «afegir un adjectiu al terme Universitat de València, per a distingir-lo de l'altra ja existent (la Politécnica)», el Consell d'Estat opina que «si fos criteri del Consell admetre que alguna de les universitats s'anomenàs simplement Universitat de València, sembla més raonable que corresponga a aquella que compta amb una major antiguitat o ha emprat la denominació durant més temps». És a dir que els Estatuts, si el Consell ho vol, no haurien de ser modificats. Tema «polític», per tant.

També discrepen els dos dictàmens pel que fa a la utilització del terme País Valencià. Els Serveis Jurídics de la Generalitat afirmen que és vàlid i recorden que està recollit al preàmbul de l'Estatut d'Autonomia. En canvi, el Consell d'Estat opina que «l'expressió País Valencià implica un incompliment de tots els estatuts, emprant en el seu lloc la denominació Comunitat Valenciana». La qüestió, en conseqüència, haurà de ser objecte de negociació Consell-Universitat. I el més probable és que, si hi ha cap modificació, només afecte l'article que fa referència concreta al tractament de l'oficialitat de la llengua tal com és recollida a l'Estatut d'Autonomia.

D'altra banda, pel que fa a la llengua, els Serveis Jurídics no fan cap objecció a l'obligatorietat que el personal de la universitat tinga suficient domini del català. El Consell d'Estat, tanmateix, afirma tallantment que «no pot empararse la determinació d'aquest

deure en la qualificació del català-valencià com a «llengua pròpia» de la Universitat. L'única de les llengües oficials respecte a la qual hi ha un deure estricte de coneixement és del castellà, segons l'article 3.1 de la Constitució, i això regeix òbviament en l'àmbit d'una institució

Novament la Generalitat haurà de decidir-negociar «políticament».

En el problema de la denominació de la llengua (afirmació de la unitat del català) —i ja comença a ser divertit aquest joc— trobem que els dos dictàmens sintonitzen. El Consell d'Estat no es pronun-

mia». Tots d'acord, doncs.

La reorganització del professorat

Finalment, un aspecte important a resoldre i negociar és el que recull la disposició transitòria número 23 per la qual es reorganitza el personal contractat de la Universitat en tres categories, dos a temps complet i una a temps parcial. La disposició tracta de racionalitzar la situació dels PNNs mentre dure el procés de funcionarització previst per la LRU. Tant els Serveis Jurídics com el Consell d'Estat han coincidit a impugnar-ne el text. Es tracta, per tant, d'un tema a resoldre amb acord per les dues parts.

La resta són puntualitzacions de caracter tècnic o jurídic que, en alguns casos, es resolen amb un canvi de redacció mínim, com ara «haurà de...» per «podrà...» o «iniciarà...» per «podrà iniciar». Es molt probable que al setembre hagen negociat aquestes qüestions la Universitat i la Conselleria, per tal que el Claustre Constituent s'hi pugui pronunciar i, tot seguit, el Consell approve definitivament els Estatuts.

De moment, el passat dia 25, el conseller Ciscar donà a conèixer al rector Lapiedra els motius de la no-aprovació. I el dia 26, es reuní la junta de govern de la Universitat per estudiar la situació. En la mateixa sessió del Consell que decidí no aprovar els Estatuts, s'aprovaren els de la Universitat d'Alacant, que ja havien passat el tràmit de les modificacions puntuals. El curs vinent, a més, una vegada en vigor els Estatuts, s'hauran de celebrar noves eleccions a rector i a degans de les diferents facultats.

El rector Lapiedra (de peu) i el conseller Ciscar

Jordi Vicent

com la Universitat de València». Aquest criteri, però, topeta amb la recent sentència de l'Audiència Territorial de Barcelona, que ha resolt negativament el recurs presentat amb aquesta argumentació —referida als professors que exerceixen a Catalunya— per l'advocat Esteban Gómez Rovira. Ens trobem, així, davant una altra interpretació amb discrepància i polèmica.

cia explícitament sobre el particular, però parla en tot moment de «catalán-valenciano». I els Serveis Jurídics afirmen: «Pel que fa referència a la doble denominació de la llengua pròpia del País Valencià, com a catalana i com a valenciana, això podria originar una discussió científico-lingüística, però tampoc no pareix que supose una vulneració dels preceptes de l'Estatut d'Autono-